

veľké výzva – $e=mc^2$ Božieho Kráľovstva – Trojica – sme pozvaní – v praxi sa to prejaví...

Katolícka Cirkev vo svojich dokumentoch hovorí, že katolíci majú „zasvätiť svoje sily dielu šírenia evanjelia“ (Ad gentes 36), pretože „dielo šírenia evanjelia je základnou povinnosťou ľudu Božieho“ (Ad gentes 32) a preto „nestačí, aby kresťanský ľud bol v nejakom národe prítomný a organizovaný, ani nestačí, aby konal len apoštolát dobrého príkladu. Ustanovený je tam nato, jestvuje tam za tým cieľom, aby svojim spoluobčanom nekresťanom zvestoval Krista slovom a skutkom a pomáhal im plne prijať Krista“ (Ad gentes 16). To sú veľmi, veľmi vážne, jasné a vo svojej podstate radikálne slová. A, buďme úprimní, aj všeobecne ignorované. Spýtajte sa desiatich katolíkov, čo je základnou povinnosťou kresťana – a stavím sa, že ani jeden nespomenie apoštolát, či evanjelizáciu. A ak sa ich spýtate, čomu by mali zasvätiť ako kresťania svoje sily, rovnako sa stavím, že apoštolát a evanjelizácia to nebudú! Napriek tomu – Božia Cirkev to s celou vážnosťou tvrdí. Prečo?

Ak by sme v Písme hľadali nejakú analógiu Einsteinovej rovnice $e=mc^2$ pre kresťanstvo a pre Božie Kráľovstvo, vážnym kandidátom by mohla byť táto veta apoštola Pavla: „[Boh si] predsavzal ... zjednotiť v Kristovi ako v hlave všetko, čo je na nebi aj čo je na zemi“ (Ef 1,9-10 SSV). Čo to znamená?

Na začiatku je Trojica. Trojjediný Boh.

Povedané tak trochu po ľudsky: Boh – to je spoločenstvo osôb. Otec, Syn i Duch Svätý v tomto spoločenstve milujú jeden druhého krajinou láskou, v ktorej túžia po dokonalej jednote. V tejto jednote by ich nič nerozdeľovalo, namiesto toho by dokonale zdieľali všetko, čím ktorá osoba je. Všetko, čo patrí jednej, patrilo by všetkým a všetko, čo patrí všetkým, by patrilo každej jednej – tak, ako hovorí Ježiš Otcovi: „všetko, čo je moje, je tvoje, a čo je tvoje, je moje“ (Jn 17,10 SSV). Nie je to žiaden komunizmus, ani socializmus, ako sa snažia poniektorí nedouci hovoriť. Je to slobodné zdieľanie zvrchovaného bytia a vlastníctva, ak by sme to tak po ľudsky povedali. Vzájomné darovanie sa. A toto darovanie sa nie je založené na žiadnych pravidlách, zákonoch, organizačných pokynoch, normách, smerniciach, či dokonca nejakom donucovaní. Je založené na láske, „ktorá je zväzkom dokonalosti“ (Kol 3,14 SSV).

Výsledkom je jednota, o ktorej francúzsky filozof Rémi Brague píše: „Pro odpoveď na otázku, jakým spôsobom je Bůh jeden, jsem se neobrátil na teologa, ale převzal jsem ji od „mystika“ z 12. století, svatého Bernarda z Clairvaux. Ten tvrdí, že poutem Boží jednoty není nic jiného, než bliženská láska. ... svatý Bernard tvrdí, že jednotu tří Božských osob tvoří bliženská láska, ale přitom že tato jednota je ta nejsilnější a nejvíce „jedna“ ze všech. ... Právě v tomto bodě se projevuje novost křesťanského pojetí lásky, které vysvětluje, proč křesťané vyznávají trojjediného Boha, a je obsaženo v jediné větě z Nového zákona — „Bůh je láska“ (1J 4,16). ... Vlastnictví se u každé z osob neoddělitelně pojí s darováním. ... Láska pak působí, že Otec a Syn jsou jedno, a to ne tak, že by bránila Synu být jiný, ale protože mu dává být jiným, a tím darováním je sám Otec. ... Trojice je právě způsob, jímž se uskutečňuje Boží jednota. A tímto způsobem je bliženská láska. „Bůh je tak bytostně láska, že jednota, která je v jistém smyslu jeho definicí, je prostým důsledkem lásky.“⁴⁵ A protože tato jednota je jednotou bliženské lásky, proto je trojiční - vnitřní život Trojice, který zároveň spojuje i odlišuje, má v Bohu za jediný zákon sebe samu, a právě svobodným působením tohoto zákona se Bůh stává trojicí. Pro křesťany znamenají slova „Bůh je jeden“ totéž jako „Bůh je láska“. Podobně vlastně i všechna jména, která křesťané Bohu

dávají, jsou jen synonyma pro vznešenost bliženské lásky.“ Krátke, stručne a výstižne: Boh je láska. Táto láska tvorí tak dokonalú jednotu Troch Osôb, že dohromady sú len Jeden Boh. A táto jednota spôsobuje, že Boh je „nekonečne ... sám v sebe blažený“ (KKC 1). Toto je onen „Boží Pokoj“ – stav dokonalosti a blaženosti, v ktorej neexistuje žiaden konflikt, neexistuje nič, čo by mohlo byť akokoľvek vylepšené, zdokonalené, pridané, všetko dosahuje svoju maximálnu (čiže nekonečnú) dokonalosť a výsledkom je dokonalá Nehybnosť Dokonalosti a Blaženosti Boha. No, možno je to ťažko predstaviteľné... ale občas, keď sa v modlitbe a v mlčaní ponoríme do Božej Prítomnosti, tak o niečo z toho zavadíme. A v tej chvíli ochutnávame niečo z povahy a blaženosti tejto Nehybnosti Lásky Boha. Tak, ako to zaznieva zo slov bl. Alžbety od Najsvätejšej Trojice: „O mój Bože, Trojico, ktorej sa klaniam, pomôž mi celkom zabudnúť na seba, aby som spočinula v tebe nehybná a pokojná, akoby moja duša bola už vo večnosti. Nech už nič nie je schopné narušiť mój pokoj ani ma vyvieť z teba, o mój Nemeniteľný, ale nech ma každý okamih unáša ďalej do hĺbky tvojho tajomstva! Upokoj moju dušu. Urob z nej svoje nebo, svoj obľúbený príbytok a miesto svojho odpočinku. Nech ťa tam nikdy nenechám samého, ale nech som tam úplne celá, úplne bdela vo svojej viere, celá v adorácii, úplne odovzdaná tvojmu stvoriteľskému pôsobeniu.“

Boh sa však nakoniec predsa len „rozhybal“... Dôvod? „Stvoril človeka, aby mu dal účasť na svojom blaženom živote“ (KKC 1). Na čom mu to chce dať účasť? Práve na tejto dokonalej Láске, ktorá tvorí dokonalú Jednotu a je príčinou a zdrojom dokonalej Blaženosti Boha. Takže – znova povedané po ľudsky – túžba Boha po dokonalej Jednote, ktorú následne tvorí a žije sám v sebe, sa teraz rozprestiera na všetkých ľuďoch, aby tak všetci ľudia mali účasť na tejto Jednote Boha skrze Božiu Lásku, ktorou milujeme Boha „celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou myslou“ (Mt 22,37 SSV) a medzi sebou sa milujeme tak, ako On miluje nás (Jn 15,12).

Presne o tomto hovorí Pavol: „[Boh si] predsavzal ... zjednotiť v Kristovi ako v hlave všetko, čo je na nebi aj čo je na zemi“ (Ef 1,9-10 SSV). „Skrze neho máme ... v jednom Duchu prístup k Otcovi“ (Ef 2,18 SSV) – a teda skrze Neho, s Ním a v Nóm (ako to denne opakuje katolícka liturgia) sa završuje a uskutočňuje Boží plán, „posledný cieľ celého Božieho poriadku spásy“ (KKC 260): „aby stvorenia vstúpili do dokonalej jednoty Najsvätejšej Trojice“ (KKC 260).

Teraz si predstavme, že sme toto pozvanie prijali.

- Je tu teda Boh, ktorý žije dokonalú jednotu lásky sám v sebe a stvoril človeka, aby ho pozval do tejto dokonalej jednoty lásky a aby s ním zdieľal svoj život, založený na dokonalej jednote lásky. Aby teda bol Jeden nielen sám v sebe – v Trojici – ale aby bol Jeden so všetkými ľuďmi, ktorých stvoril, aby ich všetkých pritiahol k sebe a aby sa tak všetci v Nóm stali s Ním Jeden – mocou tej jednej jedinej dokonalej Lásky, ktorou Boh miluje a ku ktorej volá, aby sme ňou milovali aj my jeden druhého: „Aby ste sa milovali navzájom, ako som ja miloval vás“ (Jn 15,12 SSV).
- Ak teda vstupujeme do tejto Jednoty Trojice, tak to znamená, že v láske sa úplne darujeme Bohu (ako sa On daroval nám). S Bohom potom – v úplnej Jednote s Ním – darujeme samých seba aj ostatným ľuďom, aby sme aj s nimi vytvorili rovnakú jednotu a aby sme tak mohli všetci byť Jeden v Bohu. Tak, ako sa za to

modlil Ježiš pred svojou smrťou: „*aby boli jedno, ako sme my jedno* - ²³ *ja v nich a ty vo mne. Nech sú tak dokonale jedno, aby svet spoznal, že si ma ty poslal a že ich miluješ tak, ako miluješ mňa*“ (Jn 17,22-23 SSV).

To ale potom nevyhnutne znamená, že v sebe nosíme tú istú spaľujúcu túžbu, „aby všetci boli jedno“ (Jn 17,21 SSV). Celým srdcom aj my túžime, aby bolo všetko v láske zjednotené v Kristovi. Ak teda sme v Bohu, ak teda sme prijali Božieho Ducha a prijali sme Boží Život a vstúpili sme už tu, na zemi, do života lásky a jednoty Trojice¹ – potom v nás nevyhnutne a neoddeliteľne musí byť aj táto Božia túžba, ktorá preniká celý náš život, všetko naše konanie, naše myslenie,... presne tak, ako u Boha!

Ak by to tak nebolo – bolo by to znamením, že ešte v Bohu nie sme a ani Boh ešte nie je v nás. Veď „*nepriateľstvá, sváry, žiarlivosť, hnevy, zvady, rozbroje, rozkoly,* ²¹ *závisť*“ (Gal 5,20-21 SSV) a každá nejednota je od Diabla, nie od Boha. On je *dia-bolos*, rozdeľovač, opak Boha. Ak by sme teda netúžili celým srdcom, celým bytím – tak, ako Boh! – po tejto jednote všetkých v Bohu, potom by to bol znak, že kresťanmi ani katolíkmí² nie sme. A ak by sme tak napriek tomu nazývali, bolo by to len priehľadné pokrytectvo, ktorým by sme na prvom mieste „*klamali samých seba*“ (porov. Jak 1,22).

V okamihu, keď si toto uvedomujeme, je zvyšok už detsky jednoduchý:

- **Ako sa dá doceliť táto jednota? Nie azda len a jedine dielom apoštolátu**, ktorý nie je len nejakým povrchným napomínaním, či prostým „ohlasovaním“, ale omnoho sofistikovanejším procesom, v ktorom je našou úlohou „*vynasnažovať sa, aby božské poslanstvo spásy všetci ľudia na celom svete spoznali a prijali*“ (c. 225 §1 CIC) a aby sa tak „*spasiteľné úmysly Božie čím ďalej tým viac uskutočňovali všade na svete na všetkých ľuďoch všetkých čias*“ (Lumen gentium 33)? Inak to veru nejde!

- Ak teda po tejto jednote naozaj túžime, oddane, hlboko, celým bytím, tak ako Boh, lebo už sa stávame takí ako Boh – potom sa to nutne prejaví tým, že apoštolát sa stane našou hlavnou srdcovou záležitosťou. Tak, ako u Boha, aj u nás bude našou hlavnou životnou túžbou to, aby všetci ľudia boli vierou zjednotení v Kristovi a v láske skrze Krista zjednotení v Bohu s Bohom a teda spasení! **Bude pre nás len samozrejmé, že všetko, čo máme – naše sily, čas, nadanie, peniaze, prostriedky, postavenie,... – zasvätime tomuto dielu apoštolátu, čiže dielu zjednotenia všetkých v Kristovi!** Ako inak by sme aj mohli? Veď je to naša najväčšia životná túžba: svet, premenený na Božie Kráľovstvo, v ktorom namiesto pýchy a sebeckta medzi všetkými vládne láska a namiesto ľahostajnosti a nepriateľstva blaženosť dokonalej jednoty! O tom snívame v noci, o tom uvažujeme vo dne, do tohto konceptu a vízie sme zamilovaní, na nej celým srdcom a bez ohľadu na všetko ostatné spoločne v Cirkvi a s Cirkvou pracujeme! Ak by sme tak nekonali – potom by sme len samých seba usvedčili z toho, že v skutočnosti ešte ani sami sme Boží Život neprijali a teda ešte ani nežijeme v žiadnej jednote s Bohom. Stále ostávame stratení, zatratení, synovia a dcéry nie Boha, lež stále iba sveta...

Existuje teda jasné a nerozdeliteľné spojenie medzi spásou a apoštolátom. Ak sme prijali spásu – a teda Boží model života – potom je apoštolát zmyslom a náplňou celého nášho života a všetko

ostatné mu slúži a je mu plne podriadené. A naopak – ak v nás nie je táto oddanosť dielu apoštolátu, potom je to neklamný a spoľahlivý znak toho, že sme ešte Božiu spásu neprijali a do Božieho kráľovstva – Cirkvi – sme ešte nevstúpili. Tak, ako to hovorí Katechizmus, že „*nespasí sa, hoci je začlenený do Cirkvi, kto nezotrvá v láske, lebo zostáva síce v lone Cirkvi ,telom‘, ale nie ,srdcom‘*“ (KKC 837). Pretože ak v nás nie je túžba po jednote lásky všetkých v Bohu ako cieľ, ak v nás nie je zanietenosť pre dielo apoštolátu a budovania Kráľovstva ako nevyhnutného a jediného nástroja na dosiahnutie tohto cieľa – tak potom v nás žiadna láska nie je, iba ľahostajnosť, pýcha a sebeckto sveta. Ale bez lásky neexistuje žiadna jednota s Bohom, žiadne Nebo, nič. Môžeme teda „*telom*“ zotrvať v Cirkvi³ – ale v skutočnosti v nej nie sme. Cirkev sa spasí, ale my ostaneme zatratení bez nej a mimo nej, pretože sme sa nikdy nestali jej skutočnou súčasťou!

Preto teda tie vážne slová Cirkvi o apoštoláte. Pretože **spása sa nevyhnutne prejavuje zasvätením všetkých svojich síl dielu apoštolátu. A kde nie je tento postoj, tam ešte nie je ani Božia láska, ani Božia spása.**

Amen!

Váš Inky

ZHRNUTIE:

- Túžba po dokonalej jednote lásky všetkých je podstatou Boha.
- Boh stvoril človek s jedinou túžbou, aby aj človek vstúpil do tejto dokonalej jednoty lásky Boha-Trojice.
- Byť spasený potom znamená aj naozaj vstúpiť do tejto jednoty lásky Trojice.
- To znamená aj z našej strany milovať rovnakou láskou, túžiacou po rovnakej jednote všetkých.
- Ak je tak, potom naozaj aj sami túžime, aby všetci ľudia všetkých čias a všetkých národov boli v láske zjednotení s nami v Bohu a s Bohom.
- Ak je tak, potom na tom aj celým srdcom pracujeme.
- A pretože jediným nástrojom, ako to uskutočniť, je komplexný apoštolát, tak bez váhania zasväcujeme svoje sily dielu apoštolátu a vkladáme doň úplne všetko: čas, prostriedky, schopnosti, energiu,... – pretože nám na tom bytostne záleží.
- Ak tak nekonáme, je to neklamný znak, že sme ešte do jednoty lásky Boha nevstúpili – a teda sami sme ešte dar spásy neprijali.

¹ „Ale už teraz sme povolani na to, aby v nás prebývala Najsvätejšia Trojica“ (KKC 260)

² „Cirkev nie je katolícka, pretože je v prítomnosti rozšírená po celom povrchu zeme a má veľké množstvo príslušníkov. Bola katolícka už v to ráno na Turíce, keď sa všetci jej členovia zmestili do jednej malej miestnosti. Podľa etymológie slova „katolícka“ tvorí zo všetkých, ktorých zhromažďuje, jeden celok.“ (Henri de Lubac, teológ, 20. st.)

³ známe „do kostola chodím, modliť sa modlím, sviatosti mám všetky na poriadku, Bibliu čítam, na stretká tiež chodím, v piatok sa postím, do zvončeka prispievam,...“ atď.